

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Núm.

807

15
novembre
2020

El coratge d'un sí

Lluís Ramis, rector

Des de fa uns quants anys, el mes de novembre és el mes de les vocacions a les diòcesis catalanes. Cadascuna de les deu diòcesis té assignats tres dies per a resar per aquestes intencions. A l'arxidiòcesi de Barcelona li corresponen el diumenge 8, el dimecres 18 i el dissabte 28. Es tracta de que parròquies, ordes religiosos, grups de laics, escoles religioses, etc., es comprometin a resar un d'aquests tres dies durant una estona per aquesta intenció, tot formant una cadena de pregària que tant de bo pogués omplir ininterrompudament les 24 hores del dia assignat.

A la nostra parròquia, el proper dimecres 18, de les 19:30 a les 20:00, la mitja hora posterior a la celebració de l'eucaristia, farem una estona de pregària amb aquesta intenció. Esteu convidats a participar-hi.

El lema de la campanya d'enguany és "El coratge d'un sí".

La crida del Senyor té lloc sempre a partir d'un encontre amb Ell i provoca una alegria profunda des de la intuïció que hom entra a formar part d'una gran aventura. La història de tota vocació cristiana i de tota vocació sacerdotal és la història d'un diàleg inefable entre Déu i l'ésser humà, entre l'amor de Déu que crida i la llibertat de la persona que respon.

La vocació és una invitació a seguir Jesús pel camí que Déu ha pensat per a cadascú, el camí en el que es trobarà la felicitat, l'alegria, la plenitud, i el camí pel que podrem servir millor a Déu i els altres. Però tota elecció comporta un risc, el desafiament d'endinsar-nos en allò que és desconegut per a nosaltres, i per això cal tenir coratge, d'aquí el lema de la campanya. Aquesta elecció implica el risc de deixar-ho tot per a seguir el Senyor i consagrar-se del tot a ell, per a convertir-se en col·laboradors de la seva obra. No va arriscar-ho tot Abraham? No es va arriscar Maria quan va rebre l'anunci de l'àngel?

El coratge d'un SÍ

Un sí de Déu per nosaltres,
un sí de nosaltres per Déu!

No es varen arriscar Pere i Andreu, Jaume i Joan i els altres apòstols deixant-ho tot i seguint Jesús? El papa Francesc ens diu que “no hi ha goig més gran que arriscar la vida pel Senyor”. Cal pregar perquè molts joves tinguin el coratge d'arriscar la vida per Ell, la valentia de respondre amb generositat a la seva crida, amb la certesa que Ell no es deixa guanyar en generositat.

I també resulta important el testimoni que podem donar als capellans sobre la manera com vivim la nostra

vocació. Si els joves tenen a prop algun prevere i veuen que el seu sacerdoti és fecund, els omple i els fa feliços, que el seu ministeri està carregat de sentit i d'obres, llavors resulta més fàcil que algun jove se senti atret a seguir aquest camí, o quan menys, esbrinar-ho. Darrera moltes vocacions sacerdotals hi ha hagut la figura d'aquest capellà.

I també és molt important el recolzament familiar. Si els pares descobreixen en el seu fill una certa inclinació vers les coses de Déu, que no el desanimin, ans al contrari, que li facin costat. Desgraciadament, hi ha pares, i de vegades alguns de força pietosos, que en canvi no desitgen que el seu fill sigui capellà; voldrien que formés una família i triomfés en alguna professió de prestigi. Lo dels fills capellans, per a altres pares o per altres famílies.

Durant aquest mes de novembre tinguem ben presents les vocacions en les nostres pregàries personals i, si podeu, veniu el dimecres 18 a les 19:30 a la Capella de la Sang per participar en la pregària de la nostra comunitat per aquesta intenció.

AVÍS REFERENT A PUBLICACIONS

Després de bastants mesos sense publicacions en paper, tant de l'àmbit parroquial com diocesà, per les restriccions imposades per les mesures de seguretat contra el coronavirus; després d'haver-ho consultat, hem arribat a la conclusió que podem tornar editar en paper el nostre full parroquial “Ahir, avui, demà” perquè els feligresos l'agafeu, i tornar a rebre el Full Dominical i altres publicacions que es fan. El risc en agafar aquestes revistes, fulletons, etc., és pràcticament inexistent, sobretot si abans d'agafar-lo us heu desinfectat les mans amb el gel hidro-alcohòlic que hi ha a l'entrada de l'església o el que pugueu portar a sobre.

Perseverar en la pregària, malgrat el cansament

Al'Audiència General del passat dimecres 11 de novembre, el Papa Francesc va desenvolupar el tema de la perseverança en la pregària com a diàleg continu amb el Pare, que es caracteritza per ser tenaç, humil i que, malgrat les dificultats, no ha de resignar-se davant del mal i la injustícia. El Papa va introduir la catequesi afirmant que “el fonament de la missió de Jesús va ser el continu diàleg amb el Pare, el silenci i el recolliment”.

Questionat sobre per què parla molt sobre la pregària, el Bisbe de Roma va afirmar: “La pregària és com l'oxigen de la vida. L'oració és per a atreure sobre nosaltres la presència de l'Esperit Sant que sempre ens guia cap endavant. Per això parlo molt sobre la pregària”. Per animar-nos a la perseverança, diu Francesc, el Senyor ens proposa tres paràboles: la de l'amic inoportú, la de l'anciana i el jutge injust, i la del fariseu i el publicà.

L'oració ha de ser tenaç. Déu sempre respon.

El Papa, va recordar l'Evangeli de Sant Lluç 11,5-8 que ens recorda un personatge que truca a la porta del seu amic enmig de la nit, forçant-lo a aixecar-se. Aquest relat ens ensenya que l'oració ha de ser tenaç: “Qui truca a la porta del seu cor amb fe i perseverança -diu el Papa- no està decebut. Déu sempre respon, sempre. El nostre Pare sap bé el que necessitem; la insistència no serveix per informar o convèncer-lo, sinó que serveix per alimentar en nosaltres el desig i l'expectativa”.

La segona paràbola (Lc 18, 1-8) narra la insistència de la vídua que es dirigeix a un jutge corrupte per demanar justícia. Diu Francesc: “Aquesta paràbola ens fa comprendre que la fe no és impuls d'un moment, sinó valenta disposició per invocar Déu, fins i tot per a discutir amb Ell, sense resignar-se al mal i la injustícia”.

La humilitat, una condició per pregar. El tercer relat és el del fariseu i el publicà (Lc 18, 9-14) que van al temple a resar. El primer està ple de si mateix, el segon se sent indignat, però Déu escolta al segon. La història ens diu que “no hi ha veritable pregària sense un esperit d'humilitat. És precisament la humilitat la que ens porta a demanar, a resar”.

Francesc subratlla: “L'ensenyament de l'Evangeli és clar: cal resar sempre, fins i tot quan tot sembla va, quan Déu apareix sordmut i sembla que perdem el temps”. Tot i que el cel s'ennuoli, el cristià no deixa de pregar. La seva pregària va de la mà amb la fe. I la fe, en tants dies de la nostra vida, pot semblar una il·lusió, un treball estèril. Hi ha moments foscos en la nostra vida i l'oració sembla una il·lusió. Però practicar l'oració també significa acceptar aquest esforç.

“Pare, vaig a resar i no sento res ... Em sento tant, amb el cor eixut, amb el cor sec, que no sé...”. Però hem de continuar, amb aquesta fatiga dels mals moments, dels moments en què no sentim res.

Jesús prega amb nosaltres i ens escolta. El Papa cita l'exemple de molts sants i santes que “han experimentat la nit de la fe i el silenci de Déu” i han estat perseverants. Però, continua, fins i tot a hores d'ara ningú està sol perquè Jesús prega amb nosaltres, “Ens acull en la seva oració, perquè puguem pregar en Ell i mitjançant Ell. I això és obra de l'Esperit Sant”.

Com explica el Catecisme, això és el que ens dona “la certesa d'estar complerts”.

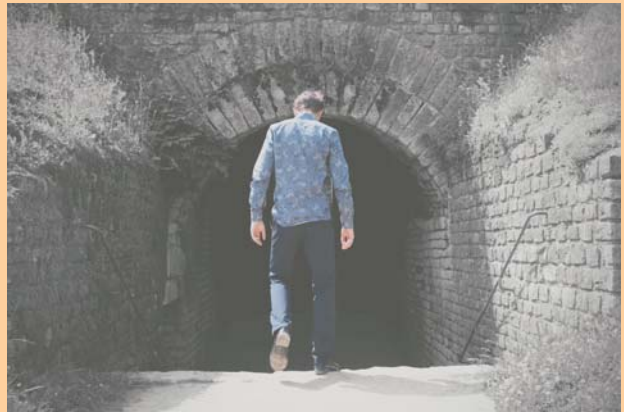
El Papa recorda llavors les confiades paraules del Salm 91:

*T'abrigarà amb les seves plomes, trobaràs refugi sota les seves ales:
la seva fidelitat et serà escut i cuirassa.*

*No et farà por la basarda de la nit,
ni la fletxa que vola de dia,
ni la pesta que ronda en la fosca
o l'epidèmia que a migdia fa estralls.*

I ell diu: És en Crist que aquesta meravellosa oració es compleix, és en Ell que troba la seva plena veritat.

Sense Jesús les nostres oracions s'arriscarien a ser reduïdes a esforços humans, la majoria de les vegades destinats al fracàs. Però ha pres sobre seu cada crit, cada gemec, cada goig, cada súplica... cada oració humana. I no oblidem a l'Esperit Sant. L'Esperit Sant resa en nosaltres. Ell és qui ens porta a pregar, ens porta a Jesús: Ell és el Do.

El Papa finalitza insistint que “per això el cristià que resa no té por de res, es confia a l'Esperit Sant, que ens va ser donat com un regal i que resa en nosaltres, despertant l'oració”.

Que el mateix Esperit Sant, Mestre de l'oració, ens ensenyi el camí de la pregària.

Si voleu estar informats de totes les activitats que es fan a Santa Maria del Pi, subscribiu-vos al nostre butlletí electrònic a www.basilicadelpi.cat

---

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Capella de la Sang

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7

SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7

08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parròquia.
Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a: despatx.santamariadelpi@gmail.com